

OZVĚNY Z ORATOŘE

Ročník 15

3/10

„NIČÍM SE NEZNEKLIDŇUJ, PROTOŽE NEJSI SÁM,
STĚBOU JE BŮH.“
Don Bosco

OBSAH

Léto na Kysucích	3
Letní taneční škola aneb jak jsme poznali prasátko	4
Nový přírůstek	7
Taková nenormální rodinka	8
Salesian missionary day 2010 v Havířově	10
Nový školní rok na Šumbarku	11
Letní tábor Taekwondo – Legenda o Dangunovi	13
Šaty dělají člověka, logo dělá organizaci	15
Co pro mě znamená tanec	17
Příměstský tábor	21
Na trojce vyrostl nový Maják	24
Nové hřiště u střediska ve městě	25
Soustředění mažoretek a irských tanců	26
Hurá do střediska	28
Stepmania ve Valdoccu	28
Potáborový výlet	31
Posilovňa v plnom prúdu	32

LÉTO NA KYSUCÍCH

Ráno v sobotu 26. 6. jsme měli sraz na vlakovém nádraží v Havířově 5,30 hodin. Vyrazili vlakem přes Český Těšín do zahraničí do hezkého městečka Turzovka, které leží v malebném údolíčku v oblasti Kysucko na Slovensku, kde jsme odehráli turnaj v malé kopané na umělé trávě a tenisový turnaj na antuce v sportovním areálu. Na začátku celé akce bylo slavnostní zahájení, při kterém zatancovala taneční skupina Silver a promluvil primátor Turzovky Miroslav Rejda. Na celé akci byly zastoupeny různé sporty: minifotbal – mladší chlapci, volejbal – dívky, tenis – chlapci a dívky. Jako ukázkový sport zde byl hokejbal. Přijeli zde děti se svým doprovodem ze ZŠ Turzovka, ZŠ Makov, ZŠ Podvysoká, ZŠ Frýdlant nad Ostravicí a z polského městečka Kety. Hráli jsme minifotbal v kategorii 99 a mladší, a to každé mužstvo s každým po 1 x 25 minut. Odehráli jsme zápasy s Turzovkou, Podvysokou, Kety a kluci skončili na pěkném 2. místě. Tenisté hráli ve dvou skupinách a nejlepší hráli ve finále. Hrál se na jeden vítězný set. Naši tenisté skončili na krásném 3. místě. Děti dostaly od místních balík limonád a oplatky. Poté co byly odehrány všechny zápasy ve všech sportech, tak se uskutečnilo slavnostní vyhodnocení akce okolo půl třetí. Děti za pěkné umístění vyhrály dětské šampaňské a sladkosti. Naše středisko získalo díky dětem poháry a zdarma tři míče na sportování (fotbalový, volejbalový, basketbalový). Začal pak zábavný program plný různých her, jako byly motokáry, motorčky, nafukovací hrad, rodeo. My jsme se vrátili v podvečerních hodinách zpět do Havířova. Od rodičů jsem si pak vyslechl pochvaly, že se pěkně věnuji dětem. Což mě potěšilo u srdíčka.

Michal

LETNÍ TANEČNÍ ŠKOLA ANEB JAK JSME DOZNALI PRASÁTKO

Každý letní tábor znamená pro děti jediné – zábavu. Na tábor se nejezdí jen proto, abychom vyletěli na týden či dva z hnízda. Děti na něj každým rokem jezdí užít si plno legrace, zahrát si spoustu her, přivést si domů dostatek zážitků a taky pozvat nové kamarády. Co vás pak může čekat, když jedete na taneční tábor? Prostě akční týden, kdy nebudete mít čas nudit se a na který jen tak nezapomenete.

Byl to první taneční tábor, který taneční škola CSVČ sv. Jana Boska v Havířově pořádala. Předcházela mu řada pečlivých příprav, a to nejen her, ale také tanečních choreografií a tanečků, které se měly děti naučit. Byla to tedy velká výzva nejen pro mě jako koordinátorku a hlavní vedoucí, ale také pro ostatní vedoucí a taneční lektory. Děti už během roku sbíraly body za docházku do tanečních kroužků a účast na tanečních workshopech. Ti, kteří nasbírali nejvíce bodů, měli výhodu lepší ceny za celý týdenní pobyt. Celkově byl ale tábor cenově výhodný pro všechny účastníky a rodiče si nemuseli

zase tolik šetřit. Přihlášky postupně ubývaly a nakonec se přihlásilo 29 mladých slečen. Mladíkům se do tancování asi moc nechtělo, ale co nebylo letos, může se stát příští rok realitou. Letošní tábor tak byl čistě holčičí záležitostí.

Hotel Čertův Hrádek nám poskytl skvělý prostor pro naše taneční tréninky i hry. V tělocvičně jsme každý den nejméně dvakrát denně tancovaly a při deštivém počasí i hrály připravené hry. Celý tábor byla jedna velká akce, přesto na jeden zážitek hlavně dvě naše vedoucí nikdy nezapomenou. Za pěkného počasí jsme často vyrážely do terénu a bylo rozhodnuto, že i přichystané noční hry se budou hrát pro lepší efekt venku.

Protože ke každé hře je potřeba provést přípravu a taky „rekognoskovat“ vhodný terén, vydaly se dvě vedoucí, konkrétně Mart'a s Nikčou hned druhý den na noční průzkum lesa. Jelikož si měly co povídat, ani si nevšimly, jak hluboko do lesa je cesta zavedla. Jenže noční příroda je přece jen nevyzpytatelná. A tak se stalo, že v jednom křoví se náhle ozvalo zachrochtání. Ať už to bylo divoké prasátko, nebo jiné lesní zvířátko, které je ze svého úkrytu pozorovalo, obě to hodně vyděsilo. V zápalu boje o holý život, jak nám své noční dobrodružství s úsměvem popisovaly, se rozběhly po kamenité cestě dolů k hotelu. Jedna z nich ovládaná asi podvědomým reflexem, že zvíře vystraší, odhodila do lesa svou čelovku a daly se společně na útěk. Bohužel rychlost jejich běhu vynásobená společnou váhou způsobenou faktem, že jedna popadla za rameno druhou, způsobila pád. Tak nějak by to asi popsál fyzik. Jednoduše řečeno, vedoucí to neustály a vše skončilo dírou v koleni jedné a podřenou sedací částí té druhé. Naštěstí se z tohoto zážitku rychle oklepaly, trvalé následky nebyly téměř žádné a k hotelu dorazily obě se záchvatem smíchu. Samozřejmě to v celém hotelu vzbudilo pozdvižení a ráno nebyla ani jedna malá tanečnice, která by tuhle historku neslyšela.

Všechny to braly statečně a ani jim nevadilo, že noční hry se pak pro náš klid a větší bezpečí hrály v tělocvičně. Přesto byly napínavé a líbily se. Akorát naše dvě vedoucí se prasátka jen tak nezbaví. Celý tábor totiž dostávaly v rámci táborové pošty různé obrázky prasátek, slyšely několik opravdu vtipných básniček na téma jejich nočního výletu a hlavně měly možnost během vyhlášeného večera talentů shlédnout velmi povedenou scénku, která byla dokonalou rekonstrukcí setkání s prasátkem. Prostě kdo to nezažil, nezasměje se tak jako my, když na tábor s radostí vzpomínáme.

Pokud byste se dětí zeptali, co se jim na táboře líbilo a na co budou vzpomínat, klidně se vsadím, že kromě zážitků jako koncert Hanny Montany, akčních her, country tanců nebo závěrečné diskotéky s šílenými účesy vedoucích to bude i historka o Martě, Nikče a prasátku. A pokud neumřelo, běhá s čelovkou v tlamičce po Starých Hamrech a hledá zbloudilé turisty, aby jim posvítilo na cestu. Zazvonil zvonec a letní taneční školy je konec.

Verča Geryková

NOVÝ PŘÍRŮSTEK?

Nejprve bych se chtěla trochu představit, jelikož jsem asi dalším přírůstkem do rodiny Don Bosko Havířov. Proč asi? Protože pracuji v této organizaci už několik let (pouze na částečný úvazek) a když jsem si asi před půl rokem sama sobě položila otázku, kde bych chtěla opravdu pracovat a kde se opravdu cítím na svém místě, tak jsem si musela přiznat, že tady. Když se stal zázrak a dostala jsem tady na rok místo na plný úvazek, problém byl jeden. Všichni tady mají své přezdívky, jen já ne. A tak jsem se zamyslela a vzpomněla jsem si na sen, ve kterém jsem přijala nové jméno Abigail, což znamená v hebrejském překladu "pramen radosti, otcova radost", takže jestli chcete, můžete mi říkat zkráceně Abi (mimochodem nikdy jsem žádnou přezdívku neměla a nejsem na to zvyklá, takže se omlouvám, když na to zpočátku nebudu slyšet). Don Bosko Havířov + Šumbark je místo odpočinku pro všechny věkové kategorie, je takovým majákem v rozbouřeném moři dnešního světa.

Všichni jsme tady na jedné lodi a já mám na starosti zajistit, aby děti nechodily do školy bez domácích úkolů a nebyly nepřipraveny do výuky a pro talentované chci nabídnout rozvinutí výtvarné a rukodělné činnosti. A protože už 18 let učím informatiku a výpočetní techniku, tak věřím, že nabídnu všem zájemcům i nadále maximum z této problematiky včetně počítačové grafiky. A na co se nejvíc těším?

Na Vás ... malé i velké.

E

Erika (Abigail)

TAKOVÁ NENORMÁLNÍ RODINKA

První turnus letního tábora našeho střediska na Orlí hnízdo ve Pstruží začal netradičně. Shromážděným dětem bylo oznámeno, že se autobus z organizačních důvodů nedostaví a děti se musí dle instrukcí sami dostat na Orlí hnízdo – samozřejmě za doprovodu svých vedoucích. Navíc na trase museli plnit rozmanité úkoly a zjišťovat informace.

První skupina dorazila na místo po pěti hodinách. Poté tři skupinky dětí si měly dát název a určit pro každého roli jako ve skutečné rodině: někdo byl děda, někdo babička, mamka, táta a zbývající byli vnuci a děti. Na táboře se tedy sešly tři rodinky: Večerníčkoví, Simpsonovi a Ufíčkoví, a ty mezi sebou zápasily a soutěžily v různých úkolech a disciplínách. Nejdůležitější úkol, který se plnil až do posledního dne pobytu, bylo vyprojektovat a z papíru, špejlí, lepidla, fixů a pastelek zhotovit nábytek a zařízení do svých bytů.

Během týdne se však plnilo mnoho dalších úkolů a organizovalo mnoho akcí: každodenní koupání v bazénu, výlet na Lysou horu, hra na andílky, soutěžení jednotlivců v bodování, bobřík odvahy, vyměňování věcí s domorodci a mnoho dalších akcí a úkolů (úklid, služby v kuchyni). Také se třikrát děti a vedoucí sešli večer kolem táborového ohně, kde si do sytosti zaspívali a užili různou zábavu (divadlo, pantomimu, humor).

Poslední večer u táboráku bylo vyhodnocení rodinek a jednotlivců. Z rodinek vyhráli Večerníčkoví a v jednotlivcích Jan Ufo Wilczek. Všichni dostali pamětní listy a ceny dle umístění. A příští ráno po snídani vše klaplo a tentokrát autobus přijel a děti i vedoucí se loučili s Orlím hnízdem a mezi sebou mnozí s přáním „sza rok se tu zase sejdem“.

Luboš Děcký

SALESIAN MISSIONARY DAY 2010 V HAVÍŘOVĚ

Opravdu prorocká byla účast nás salesiánů z Havířova loni v listopadu na Mezinárodní konferenci o pastoraci Romů v Košicích. Salesiáni na Slovensku se otázkou pastorace Romů zabývají už 20 let. Zaznělo také, že budoucnost salesiánského díla je spojena s Romy. Pohled, Jezu, v naše četné řady, to Don Bosko shromáždil nás tady. Jedná se o nové misionářské povolání. Po návratu z konference začalo přání Don Boska dostávat konkrétnější obrysy. Měli jsme vytipovány dvě misionářské oblasti v Havířově. Prostřední Suchou a starý Šumbark. Začali jsme hledat vhodný objekt. Ten se za spolupráce magistrátu podařilo najít na starém Šumbarku. Rozbitý, vymlácený, zničený a opuštěný bývalý obchůdek v centru romské komunity. Symbolických devět měsíců trvalo úsilí o zprovoznění tohoto bývalého obchůdku na přerod v salesiánskou misionářskou základnu. Během této doby ještě hrozil prodej nemovitosti pro podnikatelské účely. Božím zázrakem se tak nestalo. To beru opět jako potvrzení Don Boskova přání, být zde mezi těmi nejpotřebnějšími. Slavnostní otevření misionářské stanice MAJÁK na starém Šumbarku se konalo 1. 9. 2010, prostory byly požehnány a ihned začaly být využívány. Již dnes víme, že nestačí.

Denně navštíví MAJÁK 100 mladých lidí. Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby požehnal tomuto misionářskému úsilí po všech stránkách.

Jindřich Honěk, ASC,
jáhen a ředitel

NOVÝ ŠKOLNÍ ROK NA ŠUMBARKU

Podobně jako minulý rok, tak i letos jsme chtěli zahájit nový školní rok na Šumbarku úvodní větší společnou akcí pro děti. Nejprve jsme uvažovali o tradiční olympiádě, ale pak zvítězil mírně netradiční návrh – Barevná strategie. Tuto soutěž jsme s dětmi ve středisku na Šumbarku ještě nehráli a byli jsme proto zvědaví, jak se nám povede její realizace. Barevná strategie je soutěž týmů v mnoha disciplínách a je při ní zajímavé mimo jiné také to, že většinou větší počet bodů získá to družstvo, které dokáže více spolupracovat s ostatními družstvy. Tuto soutěž jsme hráli letos s velkým úspěchem na táboře na Orlím hnízdě a předtím se už hrála vícekrát ve středisku na městě a to díky Jirkovi M., který ji pěkně připravil a zpracoval dle námětů z našeho team-buildingového školení v Krucemburku. S hracím plánem zapůjčeným od Jirky, jsme tedy Barevnou strategii zrealizovali i na Šumbarku. Vzhledem k tomu, že 1. září bylo poměrně škaredé počasí, tak jsme všechny soutěžní disciplíny B.strategie umístili dovnitř šumb.střediska. Těchto disciplín bylo celkem 11 a děcka se při

nich jednak pořádně vyřádila a krom toho také měla možnost uplatnit svou přesnost, rychlost, postřeh, smysl pro spolupráci apod.

1. září v 15h jsme otevřeli po prázdninové pauze šumb.středisko. Nejprve jsme se s hloučkem dětí zašli pomodlit do kostela, a pak jsme je všechny shromáždily ve spodní herně, kde proběhlo uvítání, rozdělení do 3 týmů (s vedoucími Pavlem, Verčou a Žanetou) a vysvětlení pravidel hry. Soutěž jsme začínali zhruba s 25 dětmi a v průběhu odpoledne jich ještě dalších 15 či 20 přišlo. Poté, co děti jakšo takšo pochopily pravidla hry, tak jsme se pustili toho ☺. Ze začátku trochu trvalo, než děcka přišly na to, jakou strategii mají zvolit, ale s přibývajícím časem získala hra stále svižnější spád ☺. Celkem proběhla 3 kola soutěže, každé po cca 30 min a děčkám se toto zápolení moc líbilo. No a po skončení soutěžení, což bylo kolem 18h, jsme se odebrali ven pod kostelní věž, kde skupinka dětí pod vedením Pavarottiho připravila oheň. Počasí se našťestí už trochu umoudřilo, takže závěrečné posezení u ohně bylo poměrně příjemné.

Proběhlo zde nejprve vyhodnocení celoodpolední hry Barevná strategie a poté následovalo toužebně očekávané opékání párečků, kterých někteří „hladovci“ snědli opravdu hodně ☺.

Viděli jsme, že zahájení školního roku se opravdu povedlo, což bylo vidět na spokojených dětech (i vedoucích) a byli jsme za to rádi. Snad i celý školní rok se nám podaří takto pěkně prožít ☺.

Bobr

LETNÍ TÁBOR TAEKWONDO – LEGENDA O DANQUNOVI

Opět jsou za námi prázdniny i tábory. Letos proběhl již třetí tábor Taekwondo. Tábor byl velmi pestrý. Plno her, šifer, úkolů, tréninků a také jídla ☺. První den jsme se nejen ubytovali, ale také proběhl první trénink a tradiční vycházka na rozhlednu. Jakmile jsme došli na naše místo, začala táborová hra a první úkoly. Na rozhledně seděl mnich, který hned po

příchodu taekwondisty uvítal, a zadal jim první úkolovou část ke splnění.

Druhý den se člověku nechtělo ani vstát a už zde byl ranní běh na rozhlednu. Vlajková hra a stavění osad a plnění dalších her a druhý den končí. Středa probíhala v duchu odpočinku, stolních her, twistru a všeho, co nás napadlo. Také nechyběla vycházka na zámek v rámci kulturního vzdělávání. Po příchodu další strategická hra, kde bylo zapotřebí trošku paměti. Někteří neměli problém a jiní během hry zjistili, že s pamětí mají menší problém. Předposlední den to bylo vzrušení. Strávili jsme pár hodin na loďkách, kde jsme museli na řece Opavě sjet několik kilometrů. Někteří z nás na loďkách seděli poprvé, jiní zase zkušenost nějakou již měli. Voda na řece Opavě zrovna nebyla jednoduchý terén, našlo se několik překážek jako spadlé stromy, sedačka, větve plné odpadků a hniající zeleně, sem tam nějaký mazlíček, jako želva apod.

Řeku jsme sjížděli totiž krátce po záplavách, a ta vůně v některých místech... Nu, co říci, byl to zážitek. Po hodinách na loďkách již všem slušně vytrávilo, a tak jsme se mohli těšit na návrat a dobrou večeři s vůní a chutí knedlíků se segedínem. Již byl po celém dnu opět večer a čekal nás poslední úkol před

odjezdem. Taekwondisté museli přijít na to, kdo je Hwanin a dávat dohromady šifry, aby se dopátrali legendy vztahující se ke sv. Dangunovi, který má spojitost nejen se sestavou, kterou taekwondáči znají, ale i s historií Koree. Po těžkém uvažování a debatách nastalo závěrečné posezení. Všichni měli možnost zhodnotit celý tábor a říci či se podělit se zážitky. Jak to všechno začalo, tak rychle to skončilo. Již byl před námi návrat domů. Ve vlaku ještě trocha toho humoru a už jsme byli na nádraží v Havířově. Doufám, že i příští rok se opět sejdem na táboře plném ještě větších zážitků. Hodně štěstí v novém školním roce.

Doxyy☺

ŠATY DĚLAJÍ ČLOVĚKA, LOGO DĚLÁ ORGANIZACI

Každá organizace, která chce být úspěšná, musí dbát o svou image a o vztah s těmi, kteří s ní přicházejí do styku. Nezáleží na tom, je-li to nadnárodní korporace, nebo malá nezisková iniciativa několika přátel. Princip je stejný: Být vidět. U neziskových organizací je vztah s veřejností o to důležitější. Lidé v okolí organizace, ale i případní dárci či klienti musejí vědět, proč vůbec fungujeme, a jaký je význam našeho poslání. Všechny tyto informace o organizaci spolu s jejím vizuálním vzhledem tvoří image, kterou veřejnost vnímá. Šaty dělají člověka, jednotný vizuální styl dělá organizaci. Představme si ho jako oblečení pro naši firmu, které se skládá z loga, grafických prvků, firemních barev, atd. Když řekneme Nike, všem se vybaví jejich logo - fajfka. Tohle je optimální stav, kterého chce dosáhnout každá organizace.

Víme to i u nás ve středisku, a proto se snažíme sjednotit náš vizuální vzhled. Dlouhá léta bylo naším logem červené srdce, uvnitř kterého bylo bílé srdce a v něm křížek. Pradávný symbol srdce je však spjat s mnoha lidskými činnostmi. Stávalo se nám proto, že si lidé mysleli, že jsme zdravotní organizace, nebo

v horším případě veřejný dům. V letošním roce jsme si tedy nechali zhotovit nové logo na míru našim požadavkům. Vytvořil ho mladý student prestižní grafické školy Ave art v Ostravě. A co naše logo vyjadřuje?

Hlavním motivem logotypu je čtyřbarevný motýl. Ten se skládá z obrysů čtyř dětí, které se drží za ruce, (viděno z ptačí perspektivy), vytvářejí vztahy spolupráce a společenství. Ve tvaru motýla lze spatřit dvě srdce, které bylo dlouholetým logem střediska a vždy symbolizovalo láskyplný přístup k dětem, proto zůstalo zachováno i v tomto novém logu. Posláním střediska je pracovat především se strádajícími dětmi a mládeží v kvalitním, kamarádkém a bezpečném prostředí. Zde mohou vyrůst v osobnosti, nalézt svou vlastní identitu a pevné místo v životě. Tuto přeměnu symbolizuje právě motýl, který se z housenky vyklube v pestrobarevného tvora a je připraven letět světem. Symbolika 4 barev a 4 dětí není náhodná. Práce organizace totiž stojí na 4 pilířích, které vycházejí z učení Dona Boska. Ten říkal, že by středisko (oratoř) mělo být domovem, školou, hřištěm a kostelem.

Nikola Vavrous

CO PRO MĚ ZNAMENÁ TANEC

Jako malá holka jsem měla plno různých snů a představ o tom, co budu jednou dělat. Ostatně jako všechny malé děti. Chtěla jsem být herečka, paní učitelka a po vzoru své maminky zdravotní sestřička. Nikdy by mě ale nenapadlo, že budu mít jednou na starosti taneční školu a že budu tanec i učit. Ono mě vlastně nikdy ani v nejmenším nenapadlo, že budu někdy tancovat. Byla jsem spíš takové to pohodlné dítě, kterému pohyb nic neříkal. Provozovat nějaký sport byl spíš špatný vtip. Na „blbosti“ mě ale vždycky užilo. Dodnes jsem sportu nijak nepřišla na chuť, protože mi prostě nejde. Radši zůstávám pasivním, zato vášnivým sportovním fanouškem ledního hokeje, silničních motocyklů nebo krasobruslení. Ale nějaký ten dar pohybu mi byl asi přece jenom dán, protože tanec jednoduše zbožňuju.

Nedokážu říci, jestli bych s ním začala, kdyby nebylo mých rodičů a kamarádky, která sebrala tu odvalu a v šesté třídě si ke mně přisedla do lavice. No a jak už to bývá, brzo se z nás staly nejlepší kamarádky, které o sobě věděly vše. Mimo jiné jsem se tak dozvěděla, že chodí už odmalička tancovat. Když jsem tuhle zprávu mezi řečí sdělila svým rodičům, bylo během pár minut rozhodnuto. „Přece z tebe nebude domácí pecivál. Tancování bude fajn,“ řekla mi maminka. Zcela přesně si pamatuju na den, kdy jsme se šly společně poprvé podívat do tanečního oddělení ZUŠ B. Martinů

v Havířově. Tato budova pro mě nebyla neznámá. Už když jsem chodila do školky, začala jsem zde navštěvovat hodiny hry na flétnu, kterou později vystřídal klarinet a také hodiny klavíru. Taneční sál jsem však viděla poprvé. Když jsem uviděla baletní tyče, polil mě studený pot. Představila jsem si, jak tady pobíhám v baletních špičkách a tylové sukýnce a ta představa mě celkem děsila. Naštěstí mě moje budoucí učitelka tance uklidnila, že klasický balet se zde nevyučuje, ale že nějaké ty základy se budu muset naučit. Na nich se totiž pak dá stavět tanec jako pořádný kumšt.

Ze začátku je to pro všechny těžké. Najednou jsem se ocitla ve světě plném hudby, nového způsobu vyjadřování svých pocitů, rozšiřování svých schopností a dovedností. Zjistila jsem, co všechno mé tělo dokáže a že to přináší časem výsledky, které poznám nejenom já, ale umí je ocenit i ostatní. Ocitla jsem se ve světě, bez kterého si svůj život dnes nedokážu představit. Asi si nevzpomenu, kdy nastal onen zlom, kdy jsem si tanec naplno zamilovala. Chtělo to trochu času, ale dnes už prostě kdykoliv, kdy slyším hudbu, nedokážu být úplně v klidu. Každým rokem jsme se s ostatními tanečnicemi z naší skupiny pečlivě připravovaly na vystoupení na plesy a každoroční taneční akademie. Mimoto jsem měla možnost zúčastnit se i několika výměnných pobytů se zahraničními uměleckými školami a díky tanci jsem se podívala dvakrát do Anglie a Skotska a jednou už jako dlouholetá tanečnice na sever do Švédska. Letos je to již 14 let, co se tanci věnuju. Pořád se snažíme vymýšlet něco nového, hledat nové způsoby, jak tanec oživit a hlavně pobavit diváky. Tancování nás baví a to je taky důvod, že se pořád snažíme držet při sobě. A co jsem měla možnost si za těch 14 let vyzkoušet? Jako malá jsem prošla érou macareny, Dvořákových Slovanských tanců a tanečních hitů 90. let. Pomalá taneční čísla se střídala s těmi rychlejšími. V deváté třídě nás paní učitelka obula do bot na podpatku a přišly nové možnosti s hudbou Rickyho Martina a hudbou

z tanečních filmů a muzikálů jako Hříšný tanec, Moulin Rouge nebo Dreamgirls. Každé taneční číslo přináší i jiný styl oblékání. Někdy to jsou pěkné šaty, jindy kostým s kloboukem a kšandami ala mafiáni. Některá vystoupení jsou plná dramatu jako např. scénické tango a jindy jsou plná legrace a pohody jako bojový tanec z filmu Piti piti pá nebo tanec s pet lahvemi na hudbu zpěváka Prince. Na všechna ta vystoupení si už ani nedokážu pořádně vzpomenout, bylo jich za ty roky už mnoho. Jediné, co vím, že hranice jsou neomezené a vždy se najde hudba, na kterou se dá něco tanečního vytvořit a nápad, který se dá zrealizovat. Jsem ráda, že se pořád můžu sama v tanci neustále vzdělávat a pořád se udržovat v taneční formě. Protože co si budeme povídat, člověk nějakou dobu zahálí a už to na sobě pocítí. Pak to zase chvíli trvá, než si všechny klouby a svaly zase na tanec navyknou. Vždycky se tak těším na další školní rok, kdy se zase sejdeme a dáme si do těla. Trénovat může člověk i sám, ale ne vždy má k tomu vhodný prostor a není to vždy úplně ono. Když tancujete s ostatními, můžete se navzájem inspirovat a pomáhat si. V soukromí se zase lépe improvizuje.

Nikdy nebudu své učitelce tance dostatečně vděčná za to, co mě naučila a za to, jak mě celou tu dobu vedla a stále vede k lepším tanečním výkonům. Je to totiž ona, kdo mi ukázal, jaký může tanec být. Jak může neustále probouzet mou fantazii a vést mě k dalším nápadům. Naučila mě, jak vnímat

hudbu a jak se vyjadřovat prostřednictvím svého těla a pohybu a jak zaujmout diváka. Většina profesionálních tanečnicků vám řekne, že tancují od té doby, co se poprvé postavili na nohy. Já jsem začala skoro ve dvanácti, a přesto jsem se toho mnoho naučila a nikdo nepozná, jestli jsem tancovala už jako malá. Na věku nezáleží. Když vás tanec chytne a máte vůli se něco naučit, můžete začít s tancem kdykoliv. Stejně tak nezáleží na postavě. Sama nejsem žádná hubeňoura a někdy cítím, že nějaké to kilo dolů by mi při pohybu pomohlo, ale při tanci dle mého nezáleží na postavě. Měla jsem už možnost vidět spoustu drobných tanečnic, které se neuměly pořádně pohnout, a rytmus jim nic neříkal. Pak se vedle nich postaví holka krev a mlíko, která když začne tancovat, má neskutečný šmrnc a dokáže strhnout všechny diváky. O tom taky tanec je. Má stírat rozdíly a lidi spojovat. Nezáleží na tom, jak vypadáte, jakým jazykem mluvíte, při tanci si rozumí všichni. I díky tanci jsem poznala několik skvělých lidí, které můžu označit za opravdové přátele. Přitom jsme odlišné osobnosti, které by se možná jinak vůbec nepoznaly.

Kdybych měla říci, co pro mě tanec znamená, tím nejdůležitějším a nejuvýstižnějším slovem by byla radost. Radost z každého pohybu, radost ze spojení pohybu a hudby, bez které by byl život tak šedivý. Radost z tolika možností vyjádření sebe sama. Radost z obdivu, úsměvů a potlesku diváků a radost z přátelství, která jsem díky tanci získala. Samozřejmě, že to má i svou horší stránku. Tanec je také fyzicky náročný a tělo si někdy dělá, co chce. Někdy se mu ne všechno líbí, sem tam to prostě i bolí a nějaký ten podvrtnutý kotník, natažené vazy a unavené svaly k němu patří. Ale dá se to zvládnout. Někdy je potřeba trocha sebezapření, někdy je třeba dát si delší pauzu a bolavé klouby uzdravit. Ale pokud tanec milujete, jen tak se ho nevzdáte.

Doufám, že jsem vás moc nenudila, ale řekla jsem si, že by bylo fajn, abyste se o mě a o tanci něco dověděli. Vždyť

dělám ve středisku práci, která je s tancem spojená a která mě díky tomu baví. Ráda vidím, jaké dělají děti pokroky, jak chodí rády do tanečních kroužků. Ale abyste vy ostatní nezháleli a chtěli byste si sem tam trošku rozhýbat tělo, srdečně vás zvu na naše taneční workshopy, protože ty jsou tu pro ty, kdo mají tanec rádi a chtějí se něco naučit.

Verča Geryková
koordinátorka taneční školy

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

První týden v srpnu letošního roku se ukutečnil ve středisku na Šumbarku příměstský tábor. Scházeli jsme se v devět hodin ráno v kostele, kde jsme začali den písní a modlitbou. Dopoledne si mohly děti vybrat z nabídky programu florbal – trénink, nebo hry v herně, kde pro ně byl připraven přírodovědný testík. Odpoledne, pokud to počasí dovolilo, jsme trávili venku. Chodili jsme na vycházky po okolí, při kterých

jste navštívili místní vodní nádrž „Na Becírku“, kde se děti

mohly osvěžit. Také jsme využili venkovní hřiště na fotbal, vybíjenou a jiné hry. Středeční odpoledne bylo zkouškou pro florbalisty, jak trénovali, protože do střediska přijeli ministranti z Karviné, aby si zahráli proti nim. Uskutečnil se takový miniturnaj tří družstev, dvou z Havířova, a jednoho z Karviné. Umístění: I. místo Havířov „B“, II. místo Karviná a třetí Havířov „A“.

Ve čtvrtek jsme jeli na výlet do Karviné do přírodovědné stanice, kterého se zúčastnilo patnáct dětí. Po přivítání v místní přírodovědné stanici jsme šli do místnosti terária, kde paní vedoucí přírodovědné stanice postupně vytahovala z terárií žábu, ještěrku, hada, pakobylku, hlemýžďe a různé jiné brouky a larvy. Děti si mohly na některé sáhnout – pohladit, a také vyzkoušet dát si hada kolem krku. To vše bylo doprovázeno poutavým povídáním vedoucí kroužku o jednotlivých zvířatech, kde žijí, čím se živí, jak se v přírodě chovají, jaké mají dovednosti. Po prohlédnutí jednotlivých terárií jsme navštívili místnost s voliéry, kde byly různé druhy papoušků, andulek a jiných ptáků. Z budovy jsme vyšli ven na místní zahradu a mohli zhlédnout opici, vodní želvy. Tato zvířátka jsme mohli dokonce i nakrmit. Dále jsme si

prohlédli
suchozemské
želvy, myši,
potkany a
stříbrnou lišku.
Posledním
zvířetem, které
jsme viděli, a o
kterém jsme se
dozvěděli
zajímavé
informace, byl
dikobraz. Jako

dárek na konci prohlídky každý dostal na památku osten z dikobraza. Poděkovali jsme za příjemné a zajímavé dopoledne a rozloučili jsme se. Výlet v Karviné jsme zakončili procházkou k darkovskému mostu, odkud jsme se vrátili do Havířova.

Po návratu z výletu jsme se začali připravovat s některými zájemci na „Noc ve středisku“. Ve čtyři hodiny odpoledne jsme zahájili se čtrnácti účastníky pobyt. Nejprve jsme si připravili prostor pro spaní, kluci v audiovizuální místnosti a děvčata v dívčí oratoři. Kluci připravili vše potřebné na ohniště a děvčata nachystala párky na opékání. Venku jsme hráli na hřišti fotbal. Uskutečnily se závody v běhání. Po skončení opekání a úklidu jsme si zahráli v tělocvičně oblíbenou vybíjenou a v herně kalčo a jiné hry. Kolem desáté hodiny byla večerka, před tím také hygiena. Ráno nás čekal úklid místností a snídaně. A najednou byl začátek posledního dne tábora.

V pátek odpoledne se uskutečnila tradiční olympiáda v netradičních disciplínách. Bylo osm disciplín - bowling, skládání hlavolamů, hod kostkou, skládání vlaštovky a její nejvzdálenější dolet, přebírání zrn a jejich počet, namotávání provázků a chůze s míčkem. Nakonec bylo vyhodnocení a sladké odměny.

Tábor byl pro děti zdarma, kromě výletu do přírodovědné stanice (20 Kč) a Noci ve středisku (40 Kč). Táborový den byl rozdělen na dvě části: dopolední (od 9:00 do 12:00 hodin) a odpolední program (od 13:00 do 16:00 hodin). Během poledne měly děti možnost jít domů na oběd. Celkem se zúčastnilo tábora 27 dětí. Z rozhovoru s dětmi bylo zřejmé, že to byla pro některé z nich jediná možnost, jak strávit část prázdnin smysluplně, něco zajímavého prožít, vidět, protože jinak tráví svůj prázdninový čas venku, před barákem, na Šumbarku.

Alan

„NA TROJCE“ VYROSTL NOVÝ MAJÁK

Není tomu tak dávno, kdy jsme na Šumbarku otevřeli klub Valdocco pro mladé lidi od 15 let. Již nějaký ten pátek, konkrétně čtvrtý rok, se zde mládežníci setkávají a tráví zde svůj volný čas. Cílem CSVČ bylo nabídnout podobný prostor také mladým lidem v lokalitě Šumbark 3, která patří k nejproblémovějším čtvrtím v Havířově. Možná nebezpečí a náročnost práce v tomto terénu nás neodradila, ba naopak se pro nás stala výzvou. Prvního září tohoto roku se tedy vize stala skutečností a dveře nově zrekonstruovaného klubu Maják se poprvé otevřely pro děti a mladé lidi na Trojce. Od té chvíle je v Majáku velice živo, denně jím projde okolo šedesáti dětí a mladých lidí.

Pondělky a středy patří „malošům“ od šesti do třinácti let, pátky zase mládežníkům od čtrnácti let, úterky a čtvrtky jsou časově rozdělené pro obě skupiny. Nutno říct, že první dny práce v Majáku byly opravdu zatěžkávací zkouškou pro naše hlasivky a nervy. Když se do nevelké místnosti klubu najednou vtěsná okolo třiceti neznámých tváří, které je třeba evidovat a

věnovat se jim, jde nám z toho hlava kolem. Převážnou klientelu tvoří Rómové, kteří jsou od přírody obdařeni velkým temperamentem. Přesto už jsme si na zvýšený hluk a návštěvníky klubu poměrně zvykli a mnohé z nich už známe i jménem. Je na nich vidět, že do klubu chodí rádi a že je to tam baví. Naším cílem je, aby to tak bylo i nadále a abychom byli schopni nabídnout jim možnost trávit volný čas jinak než posedáváním v parcích nebo potloukáním se v ulicích. Snažíme se jim vycházet vstříc v jejich potřebách a přáních a hlavně s nimi navázat vztah, zároveň přemýšlíme, jaké aktivity v klubu rozvíjet. Velkou oblastí možného rozvoje je určitě hudba. Mezi mládežníky i mezi dětmi se najde mnoho hudebních talentů a nadšenců, proto jim chceme umožnit, aby se projeвили a svůj potenciál využívali. Zároveň sledujeme velký zájem o hry a sport, takže chceme postupně rozšiřovat klubovou nabídku her a sportovních aktivit. Do budoucna nám k tomu, doufáme, poslouží přilehlá zahrada či jiné prostory. Sami jsme docela zvědaví, jak se bude klub dále vyvíjet a co nového přinese.

Ondra + Jendis

NOVÉ HŘIŠTĚ U STŘEDISKA VE MĚSTĚ

Zvláště ti mladší mají v Havířově – Město krásný důvod k radosti. Slavnostně zde bude totiž otevřeno v nejbližších dnech nové dětské hřiště v areálu Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově. Na nově otevřené multifunkční hřiště pro děti vás rádi zveme a můžete zde přivést svoje ratolesti, aby si zde mohly zahrát, užít si spoustu legrace a zábavy. Jsou zde hřiště s tartanem na fotbal a jiné míčové sporty a betonové hřiště se dvěma koši na basketbal. Celý areál je doplněn hřištěm na minigolf, houpačkami, prolézačkami a umělým osvětlením, které umožňuje být na hřišti déle hlavně v zimních měsících. Přeji všem krásné sportovní zážitky na novém hřišti.

Michal

SOUSTŘEDĚNÍ MAŽORETEK A CELKU IRSKÝCH TANCŮ

Ve dnech 16. – 20. 8. 2010 proběhlo na Šumbarku v CSVČ Don Bosko v tělocvičně soustředění mažoretek a celku irských tanců. Byl to celotýdenní každodenní trénink, kde se vystřídalaly 3 celky mažoretek, jeden celek přípravy a také celek irských tanců. Během jednoho dne se v tělocvičně vystřídalalo kolem 35 dětí. Rodiče svá mrňata pravidelně přiváděli a hodně jich také zůstalo a přihlíželo tréninkům. Celé soustředění bylo zaměřeno na techniku tanců, ostrost, výraz a přesnost prvků v celku. Mažoretky se samozřejmě zaměřovaly na práci s tyčkou, rovnost v tancích, opakovaly jsme pódiové tance, defilé, vyhazování a přehazování tyček vpřed a vzad.

Irské tance byly zaměřeny rovněž na techniku v tancích, přesnost prvků, skoky, tvrdost těla a hlavně na špičky baletního charakteru. Za týden se nám podařilo zhruba nacvičit nový tanec.

Každý kroužek jsme začínaly rozcvičkou, posilováním nohou a rukou. Pak následovaly variace, výhozy a přehozy, pochod a defilé, vše ostré a přesné s výrazem... Během týdne jsme

v každé skupině či kroužku nacvičily nový tanec. Opakovaly jsme starší tance a připravovaly na nová vystoupení.

Celé soustředění mažorettek a celku irských tanců mi ve vedení pomáhaly asistentky – Ivanka Glaserová, Míša Kazmerová, Lucka Řepečká. Na závěr celého týdne obdržela děvčata diplomy, společnou fotku se svým souborem a nějakou dobrotu.

Všichni jsme byli hodně vyčerpaní, ale také velmi spokojení, celý týden byl v pohodě. Těšíme se na nový školní rok, na naše tréninky a vystoupení, které začínají už v září, a budeme v nich pokračovat celý rok. Každý měsíc nás čeká nějaké vystoupení. Přeji proto všem hodně úspěchů v další práci, v přehlídkách a soutěžích, v oblíbených vystoupeních v plesové sezóně atd.

Všem vám držím palečky – vaše trenérka

Míša Hlívová

HURÁ DO STŘEDISKA

Jako všude ve školách, tak i u nás začal nový školní rok 1. září. Všechny děti už od pondělí chodily do střediska a ptaly se „**kdy už konečně otevřete**“. Pedagogové ale finišovali s přípravou, protože se ještě stěhovaly a odvážely věci z města na nový Maják, kde byly uskladněny. Poslední úpravy se ukončily a byli jsme připraveni otevřít ve středu v 15⁰⁰ hodin.

V novém školním roce jsme otevřeli celkem 28 kroužků v různých kategoriích – sportovní, počítačové, rukodělné, estetické, herní a vzdělávací. Denně funguje doučování jak společně, tak i individuální.

V současné době probíhá na městě rekonstrukce hřiště, která je před dokončením. Moderní řešení bude další výzvou pro naše malé „sportovce“. Už teď se těší, až začnou trénovat.

Anička

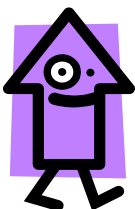

STEPMANIA VE VALDOCCU

Asi v dubnu loňského školního roku přinesli do Valdocca naši dva klienti Tom a Dawe taneční podložky a nadšeně je začali zapojovat. Dívala jsem se na to ze začátku docela skepticky, ale po velmi krátké době jsme této mánii postupně propadli ve velkém, a abychom inovovali naši každoroční klubovou nabídku, rozhodla jsem se, že v tomto školním roce otevřeme

Stepmanii, jak se tato aktivita nazývá, jako pravidelný zájmový útvar.

O co vlastně ve Stepmanii jde? Je to v podstatě simulátor tance. Hráč má pod sebou taneční podložku, která je vybavena snímači. Na podložkách je celkem 8 šipek, ale pro naši potřebu se používají pouze čtyři – nahoru, dolů, doprava a doleva. Podložky jsou propojeny s počítačem. Na monitoru, nebo v našem případě na plátně přes dataprojektor, hráči sledují šipky, každá šipka reprezentuje jeden taneční krok. Ve správný moment (do rytmu hudby) musí hráč šipku potvrdit tím, že sešlápne příslušnou šipku na své podložce. Hra každou šipku ohodnotí a na konci skladby udělí hráči skóre (známku). Ideální je případ, kdy mají hráči vedle sebe napojeny dvě podložky a mohou vzájemně proti sobě soutěžit.

Celé prázdniny jsme z různých zdrojů stahovali z internetu skladby se šipkami, takže v současné době máme k dispozici téměř 200 různých skladeb v nejrůznějších obtížnostech – od těch nejjednodušších pro začátečníky, až po skladby velmi obtížné. Tréninky Stepmanie probíhají 2x týdně a každý měsíc mají hráči vypsáno celkem 10 skladeb, ve kterých mohou během měsíce soutěžit a zlepšovat si své skóre. Pokroky jsou většinou vidět velmi rychle. Na konci každého měsíce bude v jednotlivých skladbách sestaven žebříček nejúspěšnějších hráčů, kteří získali za měsíc nejlepší skóre.

Naším záměrem je na jaře zorganizovat Stepmania battle – soutěž ve Stepmanii. Pro koho bude určena, ještě prozatím nevíme, ale postupně ji společně s klienty začneme organizovat a oslovovat jiné organizace, jejichž klienti by se mohli této soutěže zúčastnit.

Romana

DOTÁBOROVÝ VÝLET

Je sobota ráno 11. 9. 2010 a venku prší. S obavou a očekáváním přicházím na autobusové nádraží, kde máme sraz s dětmi. Jedeme na potáborový výlet. S radostí zjišťuji, že skoro všechny děti neváhaly a rozhodly se jet i za nepřízně počasí. Sedáme do autobusu a vyrážíme směr Visalaje. Jede s námi i Verča, Ondra a Vilém, kteří nám pomáhali jako vedoucí na táboře.

Prší i tam, avšak nikdo tomu nevěnuje pozornost a po rozdělení do skupinek vyrážíme na výlet vstříc dobrodružství. Bobr, jenž je tvůrce této výpravy, má pro nás vymyšlenou spoustu soutěží a aktivit. Abychom mu dopřáli dostatek času na jejich přípravu, loudáme se lesem a sbíráme hříby. Možná právě proto, že prší, rostou houby na každém kroku. Stále slyším ozývající se radostné výkřiky dětí „Mám houbu a takovou velkou“, „Já jsem zase našla praváka, koukni, jak je krásný“. Pěšinka lesem končí a my se dostáváme k místu, kde už na nás čeká Bobr se svými záluďnými úkoly. Při některých je třeba zapojit mozkové závity na plné obrátky, u jiných se zase pořádně zapotíme fyzicky. Pro nedostatek času některé úkoly vynecháváme, až na ten poslední, kde se pomocí schované šifry v textu rozhodne o vítězi celé výpravy.

Děti si konečně zaslouží odpočinek. Navštívujeme jednu z chat, kde se zahříváme horkým čajem a chutnou polévkou. Děti se dobře baví a čerpají síly na zpáteční cestu. Už ani moc neprší ☺ a vracíme se zpátky na autobus. Děti vesele debatují a už plánují, jak se všichni zase uvidí příští rok na táboře na Orlím Hnízdě.

Žaneta

POSILOVŇA V PLNOM PRŮDU

Ťažko tomu sám verím, ale je to tak, a my – kluboví zamestnanci máme už za sebou viac ako mesiac pedagogickej práce v novom školskom roku. Paralelne s otvorením klubu pre mládež vo veku od 14 – 26 rokov sme opäť sprístupnili priestory našej - stále si dovoľím tvrdiť novej posilňovne. Nakoľko minulý rok sme prevádzku posilňovne zriadovali takpovediac za pochodu, tento školský rok už nejdeme do úplne neznámeho prostredia a s tým súvisia už aj konkrétnejšie ciele, ako tomu bolo vlni. Na základe zvýšeného záujmu sme ponuku otváracích dní rozšírili o jeden deň, takže okrem utorka je posilňovňa sprístupnená každý pracovný deň. V mesiaci októbri (říjen) plánujeme zorganizovať tzv. „fitday“, ktorý bude spočívať z odbornej prednášky v oblasti zdravej výživy spojenej s meraním fyzických parametrov jednotlivcov. Taktiež plánujeme vianočný fitness trojboj, kde si budú mať možnosť naši klienti otestovať svoju fyzickú zdatnosť a pohybovú výkonnosť. No nechceme sa zamerať len na budovanie fyzického fondu, ale v priebehu každej tréningovej jednotky je naším cieľom vsunúť blok teórie z oblasti anatómie ľudského tela, správnej životosprávy a správnych stravovacích návykov. A tak verím, že na konci školského roka pri jeho bilancovaní si budeme môcť s čistým svedomím povedať, že sa nám popri mažoretkách, klube Taekwon-do a mnohých ďalších záujmových útvaroch podarilo spolu s klientmi vytvoriť ďalšiu kvalitne fungujúcu jednotku našej organizácie.

Roman

OZVĚNY Z ORATOŘE

OBČASNÍK CSVČ SV. JANA BOSKA V HAVÍŘOVĚ,

HAŠKOVA 1, HAVÍŘOV-MĚSTO 736 01

TEL.: 596 810 145

WWW.DONBOSKOHAVIROV.CZ

VYŠLO: 28. 9. 2010

JEN PRO VNITŘNÍ POTŘEBU